Sajuz

Lovci lidí

Rudolf Vostrý

Nahá snídaně

Pátek 28. února 2059, 13:29

Posledních pár dní byla zasloužená jízda! Tři dny jsme nevytáhli paty z bytu. Byla to paráda! Jenom jsme šukali, hulili trávu a žrali nudle z dovážky. Co víc si přát? Hovnovír událostí spláchnul majora Leonida Krabanikova do propadliště dějin a my jsme se konečně mohli oddávat slastem obyčejnýho světskýho lajfu. Vypsaná odměna na naše hlavy nás až tak moc netrápila, protože jsme byli celou dobu zašitý v bezpečí Lajčina bejváku.

Hlasovejma povelama jsem znuděně přepínal programy na ztlumený infovizi a prstama si neklidně poklepával do hrudníku v rytmu dunícího techna.

Přepadla mě chuť šňupnout si čáru. Od chvíle, co jsme se vytratili z doupěte Synaptics, jsem si na to svinstvo ani nevzpomněl. Zase si trochu vyhodím z kopejtka. Narýsoval jsem si šňůru na skleněný desce stolu a kochal se hypnoticky přitažlivou strukturou bílýho prášku.

Lajka seděla vedle mě na rozloženým gauči, pohodlně opřená zádama o opěradlo, a zpoza ucha jí trčel kabel vedoucí do terminálu. Černý vlnitý vlasy jí splývaly na ramena. Byl to pohled srovnatelnej s obrazem od nějakýho středověkýho umělce. Chyběl tomu jenom šerosvit a roztomilí andělíčci s mikropérečkama. Dnem i nocí makala na tom, abysme co nejdřív vypadli z Prahy.

Natáhnul jsem to do nosní dírky srolovanou pětieurovkou a zašklebil se, jako kdybych právě vyfrčel aróma Marleyho zapařenejch trenek. Zarazilo mě, že můžu během pár dní vypadnout ze cviku.

Na vizuálním rozhraní se objevilo oznámení, že volá Hawk. Už se mi po tom chlapíkovi začínalo stejskat. Čekal bych spíš hovor od Trenta, ale je mi jasný, že ta sketa v obleku pořád nelibě polyká hořkou nevýhru. Spočívala hlavně v tom, že mu v mým těle zahučelo skoro čtvrt miliónu éček a musel mi navíc vyplatit podíl za vyzmizíkování sovětskýho kydliče z KGB. Ale já jsem taky debil. Tak nějak furt naivně doufám, že splní naší gentlemanskou dohodu a vykešuje mi slíbenou odměnu do posledního centu.

„Čau Jayi. Děláte s Lajkou taky něco jinýho, než že spolu šukáte?“ ozvalo se na druhý straně hovoru, kterej mi díky nechutně složitý soustavě hardwaru rezonuje čerstvě vyjetou palicí.

„Jsme čerstvě zamilovaný hrdličky, který nemaj zrovna nic jinýho na práci. Mohl bys nám dopřát trochu prostoru na hrdličkování. Jestli chápeš, co tim myslim,“ usmál jsem se a vstal z gauče, abych se protáhnul.

„Měl sis hlavně všimnout, že Lajka úplně sere na nějaký záclony. Celou dobu se přesvědčuju vo tom, jakej kurevskej seš kanec.“

Otočil jsem se proti širokýmu oknu a podíval se na protější barák. Zoom v kyberneticky vylepšenejch očích zaúřadoval. V jednom z oken fakt stál Hawk a žvejkal hot dog. Zrovna mu ukápla hořčice na triko.

„Počkej, ti zamávám.“

Uvidíme, jestli mu přátelskej pozdrav udělá radost.

„Ježišikriste! Mává se rukama, ty retardovanej úchyle!“ držkoval Hawk na druhý straně. Koutek mi díky tomuhle pranku skočil škodolibě nahoru.

„Tohle tě vodnaučí šmírovat,“ odpálkoval jsem ho a sednul si zpátky na gauč, abych dofrčel zbytek speedu na stole. Napadlo mě, kolik toho tak mohl za posledních pár dní vidět. Vyšukali jsme snad všechny exotický polohy z takový tý indický mrdací knihy a troufnu si říct, že jsme určitě vymysleli i pár novejch.

„No, nevolám ti zrovna, abych ti pogratuloval k těm tvejm klátícím výkonům. Jdou po vás Lovci lebek.“

„Jasný, tohle je už docela starý. Nemáš tam něco novýho?“ odpověděl jsem klidně navzdory tomu, že se mi splašený srdce právě snaží vymydlit

z hrudníku ven. Kurva, ten matroš je po pár propauzírovanejch dnech nějakej silnej.

„Zjistil jsem u bejvalejch kolegů, že se mezi lovcema provařilo, kde bydlíte. Jsou na cestě k vám,“ varoval mě kybernetickej kanonýr.

Do prdele, tohle je ale fakticky průser!

„Kolik máme času?“

„Nevim. Přinejlepším možná pár minut. Hoďte prdelkama, hrdličky.“

„Hele, Hawku, tak díky za pokec. Asi pochopíš, že zrovna nemám čas se vykecávat. Ještě se ti ozvu,“ rozloučil jsem se a začal zběsile lovit oblečení poházený po podlaze obýváku. Využil jsem nově nabytejch možností multitaskingu, na který si ještě zvykám, a kromě zvedání spodního prádla ze země jsem ještě poslal zprávu Lajce, aby se koukala okamžitě probudit z kyberprostoru. Když jsem se soukal do boxerek, podařilo se mi zakopnout o nějakej bordel a zahučel na ledový lino.

Lajka se probrala zrovna ve chvíli, když jsem už ležel na zemi. Škodolibě se mi vysmála. Mně to nepřijde tak vtipný, protože mi nedávno rozjebaným ramenem pulzuje ostrá bolest.

„Co je, draku? Už jsem to skoro měla hotový a odpojila bych se. Hoří?“ roztomile se zeptala nahá černovláska při vytahování kabelu z konektoru za uchem.

„Docela jo. Jdou po nás Lovci lebek! Prej se provařilo, kde bydlíme! Hawk zrovna volal, že jedou přímo sem! Chtěj nám nakopat prdele,“ blekotal jsem vyjetě a v paranoidním návalu chaoticky sbíral poházený oblečení. Takhle rychle jsem se naposledy vohánknul, když jsem zdrhal z garsonky paničky, který zaklepal na dveře její starej po čerstvým rozchodu. Asi nemusím úplně vysvětlovat, že na setkání se mnou nebyl úplně připravenej. Vlastně ani já ne. Úplnou náhodou to byl šampión v nelegálním pouličním boxu bez rukavic.

„Do prdele,“ zaklela Lajka a vystřelila z gauče. Hodil jsem po ní její svršky a bleskově pobalil věci ze stolu do dealertašky, která se v mžiku zacvakla do klipsny na pásku. Bylo tam minimálně deset gramů speedu a pár zmuchlanejch stovek.

Nic moc. Hlavně v případě útěku před spravedlností. Usilovně jsem přemejšlel nad tím, jak bleskově vydělat aspoň nějakou škváru. Zaběhnout prodat nějaký svinstvo do klubu v hoodu je furt naprostej nesmysl. Většina známejch se pořád ještě nepřenesla přes to, že jsme s Marleym shodili Agawaru z balkónu jeho novýho luxusního bejváku. Všichni to věděli díky vypsaný odměně a maj na to svůj vlastní názor. Nejdřív je potřeba dokázat, že ten šikmovokej plešoun táhnul basu se sovětskou mafií a byl zkurveně zasraná svině.

Další na řadě byla pistole. Už si nedokážu představit, že bych bez ní opustil byt a šel ven jen tak neozbrojenej. Život se mi obrátil vzhůru nohama. Už to nebylo nějaký *skočím si pro cigára* jen tak v pantoflích a županu bez trenek. Život s Lajkou mi přinesl i nutnost neustále u sebe tahat bouchačku a myslet na to, odkud na nás kdovíjakej čurák vybafne s geniálním nápadem ustřelit nám palici a zkásnout za nás odměnu.

„Už jsem zavolala rikšu. Bude tu do pěti minut," informovala mě Lajka a přetáhla si přes hlavu šedej pletenej svetr. Očima lítala po bytě a hledala bágl, do kterýho by hodila terminál s pár dalšíma hackerskejma cetkama.

„Paráda! To stihnem ještě jednu rychlovku," zavtipkoval jsem si a schytal za to od ní fakáče. Mám z těch nervů sucho v puse. Spláchnul jsem ho hltem tvrdýho chlastu z flašky. Zkřivilo mi to zase držku, a zároveň to utlumilo naprosto ultimátní záchvat paniky, kterej mě už skoro kompletně ovládal.

„Někdy seš fakt debil. Musíme někam, kde je síťová přípojka. Potřebuju vypustit pár kyberprostorovejch útoků na sovětskej konzulát," setřela mě moje holka a zároveň nastínila další plán.

„Co třeba k Shaddackovi? V hoodu je to pořád dost vo držku," odpověděl jsem klidně a cvaknul si znova, abych se přesvědčil, že v tý flašce je opravdu vodka. Fakt že jo. Netrvalo to ani moc dlouho a Lajka stála vedle mě. Měla na sobě svoje oblíbený ošoupaný roztrhaný červený maskáče a právě si ke krku dopínala černou leteckou bundu s kožíškem.

Z ničeho nic cinknul výtah!

„Do prdele!" zaklela Lajka. Z náhlý změny barvy v jejím obličeji je jasný, že se děje něco kurevsky blbýho.

„Co je?“

„Jede sem výtah a tys ho určitě nezavolal. Nemáš k němu ovládací práva.“

„Co budem dělat?“ zeptal jsem se vykolejeně a grabnul pistoli schovanou za páskem. Zkontroloval jsem, jestli je nabitá. Plnej zásobník. Paráda! Displej výtahu ukazoval druhý patro. Máme ještě chvíli, moc dlouhá ale nebude.

Lajka hrábla do šuplíku v předsíni a vytáhla z něj EMP granát. Zaktivovala jeho pohybový čidlo a nastražila ho jako past proti nezvanejm hostům přímo před dveře výtahu. Určitě je úplně nezastaví, ale podstatně nám zvýší šance na přežití.

Zčekoval jsem displej nad dveřma. Zbejvaj jim poslední dvě patra. Jestli se nezašijeme, budeme nahraný. Lajka mě popadla za rukáv bundy a odtáhla za bar oddělující obejvák od kuchyně.

Ozvalo se další cinknutí výtahu. Tentokrát bylo slyšet i rozevření dveří. Nezhasli jsme. Obejvákem dunilo techno, který jsem nestihnul v tom fofru vypnout.

Musí jim bejt jasný, že jsme ještě nestačili vzít roha.

„Nemáš tu kamery? Docela by bodlo vědět, kolik jich vlastně je.“

Lajka místo odpovědi zakroutila hlavou. Nervózní napětí přerušilo náhlý zajiskření elektromagnetickýho pulzu. Chlapíci se chytli do naší pasti. Blbý na tom je, že jsem to schytal taky. Rozklepalo se mi vizuální rozhraní. Do hajzlu! Srdce mi buší jako o život. Netuším, jestli víc stresem, nebo speedem.

„Nech ho bejt, za chvíli se probere,“ zavrčel nerudně hlas za rohem u výtahu. Podle rámusu, kterej dělali, mi přišlo, že se jeden z nich právě sehnul k ležícímu tělu. Musej bejt minimálně tři a jednoho z nich vyřídilo Lajčino EMPčko. Ty, co zbyli, nemají žádnej wér, kterej by jim píchnul. Oukej, to snad dáme. Není to zrovna na pohodu, ale úplně blbě to zase rozehraný nemáme.

Jednomu z těch dementů šustily kalhoty. Nikdy si neberte do akce šusťáky, jestli nechcete ještě ten den skapat. Lajka se připravila k výpadu.

Ze záprstí jí vyjely bodáky. Čekala na pravou chvíli. Držím v ruce pistoli a jsem připravenej ji okamžitě krejt, kdyby se cokoliv posralo.

Plešatej týpek v kožený bundě nakráčel přímo před nás, potom to už šlo fest rychle. Lajka po něm skočila a zarazila mu do krku tři deseticentimetrový bodce. Tohle ten metloš asi určitě už nerozdejchá. Byl krytej kolegou, kterej spustil palbu ze samopalu. Moc to nedomyslel a spíš to byla jenom zoufalá snaha vyhnout se vlastní smrti, protože střílel do svýho parťáka, za kterýho se drobná černovláska schovala. Jenom ho tím definitivně dojebal.

„Je přímo naproti mně. Jdi do něj, draku!“

Nenechal jsem se přemlouvat. Okamžitě jsem vykouknul z krytu a díky wéru napojenýmu na pistoli v ruce jsem se nemusel ani moc snažit. Stačily dvě rány vypálený doprostřed jeho čela. Ze zátylku mu vytryskla krvavá kaše a ohodila zeď zvrácenou variací na Jacksona Pollocka. Až se vrátíme ze Sajuzu, budeme tu muset asi vymalovat.

S Lajkou jsme kromě orgasmů synchronizovaný i ve vraždění. Obě mrtvoly totiž bezvládně padají na zem ve stejnou chvíli.

„Musíme rovnou zpacifikovat i toho vytuhlíka u výtahu!“ hlesnul jsem do komunikátoru a vykouknul za roh. Týpek s havraníma vlasama v gotickým plášti se zrovna sbíral ze země a vypadal už docela funkčně.

Kurva!

„Ten hajzl je už vzhůru a pěkně ho to nasralo.“

„To nevadí, taky si ho povodíme,“ ozvalo se od Lajky, když opatrně sáhla po nedopitý flašce tequilly z poličky baru, kterou jsme už včera nestihli vypít, protože mi ho totálně famózně přeblafla v kuchyni.

„Co s tim chceš dělat? Myslíš, že ho uchlastáme do bezvědomí?“ usmál jsem se těsně předtím, než vyhodila láhev do vzduchu tak, aby se odrazila od stropu a vletěla do předsíně.

Flaška místo toho trefila špatně přidělanej lustr. Ten se ale po zásahu urval a sletěl na zem. Týpek chytil rapla a střílel naslepo. Vlastně úplně zbytečně. Zatnul jsem zuby a vykouknul z krytu. Vystřelil jsem si jenom jednou, a ještě navíc dost ledabyle, ale bohatě to stačilo, protože to schytal

do holeně. Metloš sletěl držkou na zem. Skoro mi přišlo, že je úplně hotovej.

Hned jsem se k němu přiřítil a mířil mu u toho na hlavu bouchačkou. Nejspíš bude dobrej nápad ho trochu vyzpovídat, aby nám prozradil, jak moc špatný to s náma vůbec je.

Pohled v jeho očích naznačuje, že máme navrch. Drží se za kost doslova vystřelenou z holeně, ze který mu chčijou snad hektolitry krve, a klepe se šokem.

„Kolik vás ještě je?“ spustila Lajka a s nelítostným sadismem v očích mu vrazila bodce do otevřený zlomeniny. Frajer řve bolestí a dál se klepe jak ratlík. Nechce odpovídat, a hlavně se nemůže soustředit. Několikrát jsem mu lusknul prstama před očima.

„Slyšels tu hezkou buchtu, ty mrdko? Kolik vás ještě je?“ zopakoval jsem po Lajce tu samou otázku.

Týpek se klepe dál a čumí úplně vyřízeně do blba. Tohle je prostě marný. Ikona ve vizuálním rozhraní mi oznamuje, že znova volá Hawk.

„Mám pro vás dvě zprávy. Už nějakou dobu máte dole rikšu a zrovna k vám jdou na návštěvu další čtyři pořízci. Okamžitě odtamtud vemte roha,“ varoval mě. Cejtím u toho divnej pocit v zátylku, protože nás určitě sleduje z protějšího baráku.

„Jasný, mizíme.“

„Zdrhněte přes balkón. Ve vedlejšim bytě nikdo není.“

Hawk mi dokonce poradil, kudy zdrhnout. Potom se odpojil. Řekl jsem to Lajce. Už nebyl důvod z toho zoufalce dolovat další informace, protože se nám jenom bezmocně klepal pod nohama. Lajka ho ledabyle popravila výstřelem do hlavy, jako by ani o nic nešlo. Neměli nám kurvit časně odpolední pofel na gauči.

„Máme prej vzít roha přes sousedy. Už sem valej další čtyři,“ zapíčoval jsem si a současně s mým posledním slovem zase cinknul výtah. Nebylo na co čekat. Vyběhli jsme na balkón. Pohledem přes římsu jsem si pod barákem všimnul dvou zaparkovanejch aut. Obě byly otevřený dokořán. Zablokovali rikšu tak, aby s ní nebylo možný vyjet.

Parchanti zasraný!

„Hm. Touhle rikšou asi nevodjedem."

„Na tu se vyser, objednám ji jinam," usmála se sebevědomě Lajka. Přelezli jsme na druhej balkón. Myslel jsem, že se z tý vejšky asi pobleju. Ještěže jsem si před chvílí naložil speed s vodkou. Lajka už zápasila s prosklenejma dveřma do bytu.

Přišel čas na decentní gentlemanství. Jemně jsem ji odstrčil, aby mi udělala místo. Stačily dvě rány slitinovou pěstí do okenní tabule a byla hned vysypaná. Prolezli jsme dovnitř. Hawk to má docela zmáknutý, fakt tu nikdo neni.

Je to stejnej byt jako vedle, jenom zrcadlovej. To znamená, že se do něj dá vlézt jenom výtahem. Samozřejmě zakódovaným na biometrický údaje jeho majitele. Tady přišla zase řada na hack-fu mojí holky. Vybalila terminál a propojila ho s ovládacím panelem výtahu. Spustila program, kterej během chvíle rozbil jeho zabezpečení a přivolal nám nahoru kabinu.

V našem bytě bylo živo. Podle zvuků rozbíjenejch věcí a křiku tam asi pěkně řádili. Je jenom otázka času, kdy jim dojde, že jsme vzali roha přes balkón. Čekání na přivolanej výtah mi přišlo snad nekonečný. Zase se ozval Hawk. Dneska mě má fakt rád.

„Co je, Hawkisto? Chceš se k nám přidat na mejdan?" přivítal jsem ho v komunikátoru.

„Jak jste na tom s výtahem?" zeptal se stroze. Výtah konečně cinknul a otevřel nám dveře.

„Nastupujem."

„Máte nejvyšší čas. Musim rozehnat tu nelegální zmrdopárty ve vašem bejvalým bytě," zasmál se cynicky.

„Ty vole, cože?! Proč bejvalym?"

Ani jsem to nestačil dořící a z vedlejšího bytu se ozvala exploze. Ježiši, to byla fakt řacha! Vždyť tam nebyl ani zavedenej plyn. Lajka mezitím překecala terminálem výtah, aby nás poslal dolů.

„Co to kurva bylo?" vychrlila hned, co jsem ji připojil do našeho hovoru.

„Už vám teklo do bot, poslal jsem jim tam hodně rozpálenej líbezbrýf na tři.“

„BFG?“

„Ale hovno, ty lůzře. Bylo to starý dobrý RPG. Koukejte mazat, za dvě minuty vás naberu dole. Dneska se odtud rikšou určitě nesvezete.“

Už jsem se bál, že nás v tom nechá plácat se samotný. Než jsme vystoupili z výtahu, přetáhli jsme si kapucy přes hlavy a vyběhli z baráku na ulici. Vtip byl v tom, že východ z domu Lajčinýho souseda ústil na opačnou stranu ulice. Veškerou pozornost okolí si pro sebe uzmuly plameny šlehající z Lajčinýho obejváku. Jako metroplex je docela drsný město, ale protitankový střely tu do oken jen tak neřachaj. Metropolicajti tu budou co nevidět. Na ulici se už srocovali čumilové a lidi, co zdrhali ze sousedství zasaženýho domu.

Hawk dodržel slovo a za necelý dvě minuty nás nabral do auta. Neskutečnej frajer. Po krátký dohodě jsme se domluvili, že musíme zajet do slumu.

Kde je rastaman?

Hawk neváhal ani vteřinu a rozjel se hned po tom, co jsme nastoupili. Pozdravil a nechal nás, ať si vydechneme. Shodli jsme se, že bude dobrý co nejdřív sbalit i rastamana. Už po něm určitě taky jdou.

Zkusil jsem vytočit Marleyho číslo. Vyzvánělo to pěkně dlouho, ale bez výsledku. Ten dredatej idiot se dneska prostě rozhodnul, že bude na všechno píchat. Pěkně mě tím nasral.

„Do piči! Ten zasranej dredař to nebere,“ postěžoval jsem si v duchu a zapomněl, že mám pořád zapnutej komunikátor s Lajkou. Ještě si na to zvykám.

„To bude v pohodě, von se objeví. Jako vždycky. Právě jsem koupila letenky do Sajuzu. Odlítáme dneska v noci. Musíme sehnat nějaký soudružský čipy,“ odpověděla mi a víceméně se nedivila mýmu překvapenýmu pohledu. Je mi jasný, že nás cesta do Sajuzu nemine, ale nemuselo to přicházet už takhle brzo.

Není to tak dlouho, co jsem musel vzít roha z metroplexu do divočiny. Tentokrát je ale v plánu mnohem větší díra než nějaká divočina plná buranů. Furt tomu nemůžu uvěřit. Přitom jsem si vzpomněl, že v průmyslový zóně na periferii města je už tejden fakt velká techno párty a rastaman tam může zamachrovat před svojí novou holkou.

„Kde se ty věci daj sehnat?“ zeptal jsem se a díval se při tom Lajce upřeně do jejích modrejch očí s dlouhejma sexy řasama. Díky vysoko zapnutý bundě a kapuci s chundelatým kožíškem toho o moc víc vidět nebylo.

„V centru je černej trh, dá se tam splašit skoro cokoliv. Určitě tam bude i pár soudružskejch čipů. Pár dní zpátky jsme zmasakrovali docela dost Sovětů. Mrchožrouti už určitě rejžujou na jejich véru,“ odpověděla mi Lajka suše, jako kdyby těch *docela dost Sovětů* bylo jenom zbytečný připálený maso ze štangle kebabu.

„Oukej, zajedu tam. Nejdřív zkusim sehnat Marleyho s Daynou. Kde je ten černej trh?“

Lajka mi pohladila stehno a políbila mě.

„Něco mi říká, že to určitě bude vědět Hawk,“ usmála se beze slov. Z jejího pohledu mi bylo jasný, že ze mě má radost. Hawk právě přejížděl přes Prašňák a auto se nepříjemně kodrcalo přes tramvajový koleje. Zasraný Lovci lebek, chtěl jsem si ještě pár dní dáchnout a jenom si poprcávat, kouřit trávu a čumět na filmy.

Hawk objel skoro celej kruháč a odbočil na Evropskou obchodní třídu.

„Hele, budem muset někde vyštrachat rastamana s divoženkou,“ oznámil jsem opatrně řídícímu Hawkovi.

„Tušíš aspoň, kde by mohli bejt?“

„No, budu střílet jenom vod boku, ale je dost možný, že se trefim.“

Měřil si mě podezřívavým pohledem přes zpětný zrcátko. Snad nepozná, že mu nechci zatím úplně prozrazovat, kam vlastně pojedeme.

„Tak doufej, že střílíš aspoň správným směrem. V metroplexu živoří přes deset miliónů pošahanejch magorů.“

„Neboj. Tohle je skoro ložený. Má novou holku a bude chtít dělat machry. Rozhodně nebude zašitej v bordelu jako normálně.“

„Šetři nábojema, kovboji. Máme za prdelí lovce a čekaj na každej náš přešlap. Tak abys neměl brzo vystříleno."

Kolem nás ubíhaly kilometry monumentálních korporátních budov. Konečně mi přestávalo bejt blbě z drog, který jsem před chvílí zfrčel. Furt mě překvapovalo, jak jsem během těch pár dní hraní si na skoro straight edge vypadnul ze cviku. Lajka se najednou napřímila a vytřeštila na mě oči.

„Ty víš, kde jsou, že jo?"

„Ve starý průmyslový oblasti je už tejden velká technoparty."

„Koukej na sebe dávat pozor a nevykaš se! Musej nás pustit do letadla!" zahrála starostlivě na strunu mojí zodpovědnosti. Pobaveně jsem se usmál.

„Neboj se. Jedu ho tam jenom vyzvednout. Stejně po nás pasou Lovci lebek. Jestli si nás proklepli, musí jim to bejt jasný. Mejdany budou určitě další místo na ráně, kde nás budou stoprocentně hledat," odpověděl jsem a pokrčil ramenama. Políbila mě a popřála mi hodně štěstí, že prej ho budu ještě potřebovat.

To už jsme parkovali před slumem. Hawkovi se do doupěte Synaptics moc nechtělo, připadal si tam jako pěst na voko. Vystoupili jsme z auta a pokračovali dál pěšky. Cesta křivolakejma uličkama mi připomněla, když jsme tudy šli s Lajkou poprvý. To jsem byl ještě vanilkáč a měli jsme za sebou teprve naší první šukačku.

Zvláštní, kolik se za těch pár pitomejch tejdnů stalo věcí, který nám převrátily život úplně vzhůru nohama.

Odpolední pofel ve slumu

Dorazili jsme před skladiště Synaptics. Přesně akorát včas. Zrovna odtud vycházely dvě holky nabalený v křiklavě fialovejch bundách na pravidelnou obchůzku po pokladech ukrývajících se v okolních kontejnerech. Určitě ještě u toho pár stálejm zákazníkům prodaj nějaký to designerský svinstvo z Dejvidovy drogový zahrádky.

„Čao Jayolino! Jdete za náma nahoru pro nějaký fofry?" zeptala se mě squatterka, když jsme si ťukli pěstí. Zdravit se takhle s přísnejma gans-

ťákama je sice strašně drsná fraječina, ale těma cvočkama na rukavicích ses mi do kloubů trefovat fakt nemusela. Nenápadně jsem si promnul ruku, abych nevypadal jako úplná močka. Příště bych měl preventivně rozdávat pozdravy mechanickou rukou, ve který nemám žádnej cit.

„Jdeme za Shaddackem. Máme nějaký neodkladný plány na večer," odpověděl jsem rádoby vychilleně a snažil se stočit její pozornost kamkoliv jinam než na moji úplně prokřehlou ruku, kterou právě zdevastovala vypunkovanejma bezprstejma rukavicema.

„Tak jo, stavte se potom kdyžtak nahoře. Dáme si ňákej andělskej prach, nebo jak se menuje ta nová Dejvidova sračka. Je to strašná jízda!" pokusila se nás navnadit na drogovou turistiku po exotickejch omamnejch látkách její holka, která ji před náma vyzývavě majetnicky objala. Lajka se pobaveně usmála. Tohle pozvání bylo přesně to, před čím mě varovala.

Holky nás potom propustily do gangovýho doupěte. Kamarádsky jsme se rozloučili a zamířili rovnou do Shaddackova suterénu.

Navzdory tomu, že se technostrejda zašívá v podzemí skoro rozpadlý tovární haly ve slumu plným sraček, si ten svůj kutloch od naší poslední návštěvy epesně vyzdobil. Přibyla mu kupa novýho hardwéru a hlavně parádní elektrickej přímotop, kterej mu příjemně vytápěl bejváček.

Elektřinou tenhle týpek rozhodně neškudlí. Očividně mu nový angažmá pro korporáty a pražský gangy slušně sype. Přivítal nás stejně radostně jako to lesboduo z gangu před chvílí nahoře.

Ptáte se, jak to vím, že to spolu táhnou? Říkal mi to tady na mejdanu po vykydlení majora Krabanikova úplně vožralej rastafarián, kterej do nich vytrvale několik dní hučel, aby mu aspoň podržely. Samozřejmě marně. Vypadlo to z něj asi pět minut potom, co mi vybombil pěstí do ksichtu, protože jsem mu ukázal video, ve kterým hrál hlavní roli v totálním máru s plesnivým volezlým šulinem sjetýho bezďáka. Byl jsem asi poslední člověk v celým metroplexu, kdo o tom podělaným videu nevěděl.

„Kohopak tu vidim, není to jediná opravdová carevna Sítě Lajka s cucákem, kterej zabíjí důstojníky KGB na počkání?" zasmál se Shaddack, když položil na stůl právě sundanej síťovej headset a zastavil kazeťák, ze

kterýho skřehotaly Sex Pistols. Pohladil mi ego. Jsem hrdej na to, že se mi podařilo sbalit *carevnu Sítě* a vybombit do věčnejch lovišť zmrdomajora Leonida Krabanikova.

„Si piš, technostrejdo," usmál jsem se a užíval si příjemně vytopenou sklepní místnost. Dokonce si můžu sundat i bundu. Oproti tý nehostinný kládě venku je to příjemná změna k lepšímu.

„Asi jste nepřišli jen tak na kafíčko. Copak máte na srdíčkách, prdelky?" zeptal se mile Shaddack. Ten týpek nás prokouknul na celý čáře. Lajka si k němu přisedla na nový křeslo, co používal při ponorech do hlubin Sítě a bylo zrovna ve vodorovný poloze.

„Potřebuju vod tebe píchnout. Mám v merku jednu mašinu, kterou musim napadnout na sovětským konzulátu. Maj ale zasraně silný zabezpečení, kterým se se svým terminálem neprokoušu. Hilfneš mi s tim?" poprosila přátelsky Lajka a po očku mrkla na mě, když jsem při zapalování cigára zkoumal holoprojekci Shaddackova současnýho projektu. Došlo mi to rychle. Taky by si zakouřili. Bez keců jsem jim rozházel pár hřebíčků do rakviček.

„Ohohó! Určitě tušíš, drahá carevno, jak moc mi tim lichotíš," začervenal se technostrejda a podrbal se ve zbytcích vlasů. Byl u toho roztomilej. Člověk by mu hned dal pytlík gumovejch medvídků.

„To jsem ráda. Už se mi stejskalo po našich společnejch akcích. Jsme dobrej tým," vrkala Lajka se Shaddackem. Měla pravdu, dohromady jim to kurevsky šlape. Lepší duo hackerů aby člověk pohledal. Neironicky, fakt. Nedělám si prdel.

„Proč to vlastně potřebuješ?" zeptal se zvědavě svým chraplákem a nosem vyfouknul cigaretovej kouř.

„Potřebuju padělat víza s pár identitama na sajuzáckym imigračním úřadu. Dneska odlítáme. Doslova nám hoří koudel za prdelí," shrnula Lajka a prozradila mu první část plánu, kterej se zrodil před pár dny přesně na tomhle místě.

„To bude hračka. Určitě to za chvíli sfouknem," chvástal se technostrejda. Věděl jsem, že tohle bude jenom první část většího plánu. Lajka mi o tom už něco málo mezi šukáním a jejíma ponorama do Sítě říkala.

„Tohle určitě. Ale půjdeme ještě dál. Potřebuju, abys během nejbližších čtyřiceti osmi hodin vyvrtal díru do jednoho serveru ve Švýcarsku."

Lajčin hlas v okamžiku nabral na vážnosti. Shaddack zpozorněl. Útoky na klíčovou infrastrukturu Sítě ve švajcu jsou právem považovaný za nejtěžší a nejnebezpečnější hackerský kousky. Nepřekvapilo mě to. Lajka mi dala za úkol zjistit všechny dostupný informace o serverech Evropský mezinárodní agentury pro síťovou bezpečnost.

„Dobře, carevno, jsem jedno ucho," pokynul Shaddack k pokračování.

Ale jenom na oko. Znejistil. Prozradil ho klepající se hlas. Přehodil si čoudící cigáro do druhý ruky a mechanickým prstem si odklepnul na zem. Vaniláckou rukou si totiž žmoulal svůj nažloutlej plnovous.

„Našla jsem evropskou část binární železný opony. Potřebujem ji navrtat z naší strany. Za dva dny udělám to samý na sovětský straně," pokračovala Lajka a zněla u toho zasraně sebevědomě. Shaddackova ruka nervózně kroutila vousy do náhodnejch dočasnejch dreadů. Tenhle plán je fakt tak trochu šílenej. Nikdo před náma ještě nedokázal háknout železnou oponu a posílat data z jedný strany na druhou. Nedokázali to ani sajuzáci, ani evropský špióni. Jestli se to povede, fakt budeme první!

„Posrala ses? Tohle je sebevražda! Ve švajcu maj černý ledy, který nás usmažej ještě dřív, než cekneš *vyvrtat*!" vzdoroval Shaddack. Přestal s tím, až když se rozchrchlal dehtovým tuberákem.

Přesně o tomhle jsme mluvili včera, když mi o tom poprvý řekla. Takže jsem taky věděl, jak mu bude argumentovat. Radši jsem dál zkoumal holografickou projekci nad Shaddackovým stolem.

„To maj, ale taky se jim nepodařilo udělat tu ochranu úplně neprorazitelnou. Ledy pravidelně upgradujou na novou verzi každej den v poledne. Upgrade trvá deset minut, protože si ty lemry neudělaly pořádný pajplajny, takže to vždycky chvíli hlídá umělá inteligence. Má ale jednu nevýhodu, nemá z bezpečnostních důvodů dovoleno sledovat hlavní procesy běžící na kernelu. Když tam pronikneš zamaskovanej jako systémovej proces, kterej předtím shodíš, hodíš jim to na hlavu!" prozradila Lajka svůj plán. Shaddackovi to chvíli šrotovalo v šišce, než

na to kejvnul. Cvrnknul zasmrádlej buničinovej vajgl do rohu místnosti. Potom si založil ruce na prsou a zhluboka si odfrknul.

„Jak vo tom víš?“ zeptal se ohromeně. Udělalo to na něj dojem.

„Jednoduše. Ví to KGB, takže to vim i já. Nedávno jsem tam zaplula a viděla to na vlastní oči,“ odpověděla moje holka a zašlápla zahozený cigáro.

„Co je vlastně na opačný straně železný opony?“ pokračoval v otázkách technostrejda.

„Páteřní uzel SojuzNetu. Seděj na něm ty hajzlové ze Smotreťvseti a monitorujou veškerej síťovej provoz. Zároveň díky tomu hlídají i veškerý pokusy o průniky ze Sajuzu do globální Sítě.“

„Tak nějak se mi zdá, že jméno týhle organizace neslyším úplně poprvý,“ neodpustil jsem si rejpnutí. Lajka o týhle šmírovací organizaci už několikrát mluvila, ale pokaždý mi to přijde, jako kdyby přišla řeč na Muže v černým nebo jinou enigmatickou vládní instituci.

„Je to doslova úřad pro monitorování SojuzNetovýho provozu. Úzce spolupracujou s KGB a podléhaj přímo ministerstvu vnitra,“ vysvětlila ochotně Lajka.

„Tos mě dostala, carevno. Takovou divočinu jsem nečekal. Dostanu aspoň pozvánku do toho vašeho SojuzNetu?“ zazněla obligátní otázka. Dneska je všechno o tom, že je něco za něco. Naštěstí si Shaddack naběhnul a ještě ani zdaleka netuší, že tímhle jeho anabáze v digitálním Sovětským svazu teprve začne. Lajka myslí několik tahů dopředu, člověk si na její uvažování zvykne fakt rychle.

„To je jasný! Přece tě nenecháme vykutat ďouru, ve který se potom neporochníš,“ odpověděl jsem za Lajku. Stejně mě dostal, že se na to vůbec zeptal. Na vizuálním rozhraní se mi objevila zpráva od Hawka. Prej se nemám vykecávat, vyrážíme pro Marleyho. Rozloučil jsem se s Lajkou a Shaddackem a nechal je v klidu pracovat. Momentálně je nejdůležitější naše parta, která se nedá dohromady jen tak sama od sebe. Je načase najít jednoho vymangelenýho rastamana s blonďatou sexy divoženkou.

Nejdrsnější taxík v Praze

Přisednul jsem si k Hawkovi do auta a rozepnul si bundu. Ještě dobrý dvě minuty potom jsem si třel zmrzlou ruku o podpaží, aby se mi do ní vrátil cit. Jedna z obrovskejch nevýhod umělejch končetin je, že nedokážou zahřát ledovou ruku z masa a kostí. Pohodlně jsem se potom uvelebil na sedačce spolujezdce a nasypal si trochu speedu ze zkumavky na palec kybernetický ruky. Ani tenhle hit se nepovedl.

Zase se mi rozklepaly ruce a přísahal bych, že mi na vizuálním rozhraní proběhlo několik milisekundovejch kazů. Po několika vteřinách šum v mým zorným poli ustal. Nechal jsem to plavat. Určitě se mi to jenom zdálo. Dneska nemám vůbec čas se honit za nějakejma duchama.

„Ty vole, Jayi. Měl bys s tim fetováním brzdit, vypadáš strašně," pokáral mě Hawk, když sledoval, jak se snažím uklidnit rádoby meditačním dejcháním na sedačce spolujezdce, abych zkrotil ten šílenej nájezd.

„Fakt nevim, co se děje. Dneska mi to prostě nesedí, ale vim, že bez toho nedokážu normálně fungovat. Nějak se to celý sere, kamaráde," postěžoval jsem si a schoval zkumavku s drogama zase zpátky do kapsy na rukávu bundy.

„Tak kam pojedeme?" zeptal se mě bejvalej fízl sedící za volantem. Připadal mi najednou o dost větší, než když jsme se viděli před chvílí. Nejspíš to taky byla nějaká haluz z drog.

„Musíme jet až za Zličín. Je tam mejdan, na kterým určitě budou. Sbalíme ho a odvezeme sem do slumu. Potom mám ještě prosbu, potřeboval bych hodit na černej trh v centru," odpověděl jsem co nejslušněji.

„Neměl sis radši zavolat dročku nebo rikšu?" odseknul mi Hawk otráveně a zakoulel kyberneticky vylepšenejma očima. Hned mi to došlo. Myslí si, že si z něj dělám podělanýho taxála.

„To bych udělal, kámo. Jenom bych nesměl mít za prdelí půlku metroplexu kvůli vypsaný odměně. Potřebuju garde," přešel jsem plynule k drzýmu držkování. Každopádně tenhle argument Hawkovi asi bohatě stačil, protože konečně nastartoval.

„Máš kurevskou kliku, že vás s Lajkou mám rád," usmál se zabiják a rozjeli jsme se hlavní třídou směrem k Jihozápadnímu městu. Ubíhající

cestu mezi jednotlivejma semaforama jsme si krátili pokecem o blbostech, kterej byl v rámci možností docela zábavnej. Dokud nepřišla řeč na Trenta.

„Nevíš něco o Trentovi?“ zeptal jsem se opatrně a všimnul si, že jemně skřípu zubama. Zasraný drogy! Co to se mnou dneska je? Proč to kurva nemaká normálně jako vždycky?

„Nevim. Od tý chvíle, co zařval Krabanikov, se mnou nekomunikuje,“ odpověděl trochu nerudně. Asi jsem si špatně načasoval téma konverzace.

„Taky ti dluží lováky?“

„Jo.“

Hawkova poslední odpověď mě utvrdila v tom, že bych měl co nejdřív tohle téma opustit. Svýho spolujezdce a bodyguarda v jedný osobě tím akorát vysírám. Ten zasranej límeček nám oběma dluží peníze, který nám asi už nikdy nedá. Musí mít něco za lubem, o čem ani jeden z nás nemá šajna. Mlčeli jsme a já pozoroval frmol v ulicích metroplexu.

„Hele, díky za ten tip a žes nám pomoh s těma šmejdama. Fakt si toho vážim,“ prohodil jsem do ticha, když jsme objížděli Jihozápadní město. Prej se to tam zase mele. Ty gangy se tam prej úplně zbláznily.

„Byla to prdel. To se nestává každej den, abys měl v metroplexu příležitost fláknout protitankovkou do baráku,“ řekl a cynicky se zasmál. Vlastně jsem si uprsknul i já. Ty vole jo, tohle byl fakt parádní kousek.

„Nebudem se doufám moc dlouho zdržovat na tý akci, že ne?“ dodal hned po tom, co jsem se dochechtal.

„Jasný, jenom drapnem Marleyho s Daynou a zdrheme. Je to tam kurevsky nebezpečný. Vlastně hrajeme o minuty, než Marleyho někdo napráská nebo sejme.“

„To by bylo dobrý. Ty vaše feťácký vyduněný kokotiny mě bytostně vysíraj,“ podělil se Hawk o svůj názor na techno. Vždycky jsem si myslel, že to bude spíš kytarovej týpek.

„A co teda poslouchášˇ?“ nedalo mi to a vypálil jsem otázku ještě dřív, než jsem si ji stačil rozmyslet. Hawk mírně odhlídnul od řízení, podíval se na mě a potom se pohledem vrátil zase zpátky na silnici.

„Mám rád Ms. FAN-TAS-TIC. Má pěkný prsa a dobře zpívá," přiznal odměřeně hromotluk.

„Wow, ty bejku, a víš, že není skutečná, že to je *idoru*?" usmál jsem se. Že tenhle profesionální kydlič bude fanoušek virtuálního japonskýho idola, by mě ani ve snu nenapadlo. Hawk beze slova pustil autorádio a z repráků ve sloupcích auta začala hrát hudba. Vévodil jí syntetickej zpěv vygenerovanej umělou inteligencí, kterej představoval momentální špičku zvukovýho inženýrství.

„Není skutečná, ale ty prsa má fakt dobrý," kontroval Hawk. Na to nešlo nic říct, kozy měla opravdu skvělý. Pravděpodobně nechtěl přiznat, že mu virtuální buchta od A do Z vytvořená v japonskejch hudebních studiích dělá dobře na čuráka. Hlavně sexy nadpozemským hlasem, kterej zněl jako z jinýho světa. Několik následujících minut jsme mlčky poslouchali zpívající digitální divu a čuměli na ubíhající ulice. Ještě dřív, než mi z toho začalo hrabat, Hawk konečně promluvil.

„Co budete vůbec dělat s tim vašim průserem?"

„Dneska v noci letíme do piči. V Sajuzu na nás není vyhlášená odměna. Máme už booknutý letenky. Aspoň tam není nouze o last minute," odpověděl jsem a točil si u toho krabičkou cigaret mezi palcem a ukazováčkem mojí vanilácký ruky. Hawk se vyzubil, zmínka o odletu na poslední chvíli ho pobavila.

„Jo, to máš pravdu. Jestli dneska nezdrhnete, tak to pro vás bude nejpozdějc zejtra last minute."

Nechtěně mi tím přiznal, že nás fakt mají dostat za každou cenu, i mrtvý. Radši jsem ani nedumal, co by se s náma stalo, kdyby nás dostali dřív, než se zdekujeme.

Pravděpodobně by nás odsoudili na dvě stě tisíc let do basy a už bysme se nikdy nedostali na svobodu. V horším případě by na nás dělali pokusy v blázinci a po zbytek našeho života bysme si slintali na rameno pod vlivem nějaký psychosračky napojený na výchovně-korekční program ve virtuální realitě, kterej označili už před dvaceti lety za zcela nefunkční barbařinu.

Ale i tak ho ty kurvy vesele provozujou dál.

„Víš vůbec, kde to je? Nerad bych se motal po Praze a hledal nějaký feťácký doupě."

Hawk se konečně přepnul zpátky do praktickýho módu.

„Jasný, dělá se to už třetí rok po sobě na stejným místě. Budem tam za pět minut," uklidnil jsem Hawka a natěšeně si připravil cigaretu k zapálení. Pro jistotu jsem na Hawkově navigaci naklikal přesný místo, kam jedeme. Odhad cesty mi dal za pravdu. Byli jsme fakt blízko.

Trvalo to ještě dvě křižovatky, kde jsme vychytali červenou, projeli pár postupně úžících se uliček, až jsme skončili u zdánlivě opuštěnýho skladiště. Před ním se u zapálenýho barelu hřálo pár mrznoucích magorů. Hawkovi se nechtělo vystupovat. Domluvili jsme se, že půjdu dovnitř sám. Vystoupil jsem ven z auta, zapálil si a vydal se k vratům dunící haly.

Zdroj: Neon Suns